

in diezelfde kamer met eenige flesschen wijn afzonderde, om zich in alle stilte te bedrinken. Willem nam het beheer van den wijnkelder op zich en bracht op een dag een flesch minder dan gewoonlijk aan zijn meester. Afkeerig van woorden als deze was, maakte hij hierop geen aanmerking, en evenmin toen de knecht de volgende dagen een gelijke hoeveelheid bracht. Daarna dorst Willem verder te gaan en na vele maanden had hij bereikt, dat nog slechts één flesch den baron gezelschap hield. Hij geloofde nu, dat niets zijn genegenheid voor den meester nog in den weg stond. Zij gebruikten hun maaltijden samen en was vroeger Winterstein, tengevolge van zijn overmatig drinken, een slechte eter geweest, nu vormde het middagmaal het hoogtepunt van den dag.

Zij aten zwijgend, de oogen op de spijsen gericht of wel starend in de ruimte van de kamer. Soms keek Willem tersluiks zijn meester aan, maar nimmer betrapte hij dezen op een wederblik. Met gefronst voorhoofd zat de baron soms voor zich uit te turen, nadenkend, naar Willem veronderstelde, over iets dat hij dien dag had gelezen. Winterstein kauwde zijn voedsel heel langzaam, als vertrouwde hij het niet volkomen, en maakte daarbij, evenmin als bij het slikken, eenig geluid. De knecht trachtte deze stilte zoo weinig mogelijk te verstoren, maar kon niet beletten, dat hij bij het slikken soms een krakend geluid maakte, dat hemzelf onaangenaam aandeed, maar blijkbaar niet ter oore van den baron kwam. Bij het opdienen en afruimen liep Willem op vilten pantoffels. Geruischloos als een schaduw ging hij rond, in den aanvang zorgvuldig de zwaarte van zijn stappen regelend, maar later vertrouwd met eigen behoedzaamheid en zich niet meer bewust van het feit, dat hij hier optrad als ware hij in aanwezigheid van een doode.

Een enkele maal ging de baron uit, hetzij naar de stad om financieele aangelegenheden te regelen, hetzij om in de buurt te wandelen. In het laatste geval nam hij een zwaren wandelstok mee, van knuppelvormig model, en verliet den tuin door het achterhekje, zoodat hij dadelijk in het uitgestrekte duingebied stond. Willem zag hem na door een van de smalle buitenramen. De hooge gestalte van den baron scheen ineen te krimpen, terwijl hij tegen den duinrug opklom, dien hij moest oversteken om het daarachter liggende vlakkere terrein te bereiken. Eenmaal boven, was zijn figuur weer in volle lengte zichtbaar, een oogenblik afstekend tegen den doorgaans zwaar bewolkten hemel. Nimmer keek Winterstein om zich heen, steeds verdween hij dadelijk achter den top en als Willem hem eenige minuten daarna weer in het vizier kreeg, was de figuur van zijn meester reeds tot een kleine, zwarte stip geworden.

Desondanks bleef de knecht dikwijls nog lang staren of ging naar buiten, in den aan de achterzijde van het huis gelegen tuin, en haalde de zeelucht met volle teugen in. Een breede wind speelde met zijn reeds spaarzaam wordende haren, hij voelde zijn lichaam meewiegen op een grooten stroom. Een verlangen, dat hij niet begreep, kwam in hem boven, maar dan keerde hij in huis terug en ging weer aan den arbeid. Het leven met den baron was goed, het zou voor hem niet meer beter kunnen worden.

Op warme zomeravonden zaten zij beiden buiten, zagen de konijnen langs de duinhellingen buitelen of een fazant, die statig zijn kleuren liet gloeien in het licht van de laagstaande zon.